

Lauro

Un nou relat del Grup d'Escriptors del Montseny

Hola, em dic Lauro i tinc una bona notícia per donar-vos. Abans però, us hauré d'explicar qui sóc, que potser no em coneixeu. Sóc una ciutat i visc molt a prop vostre, a Samalús. Si em voleu venir a veure sóc a cinc minuts en cotxe des de la Garriga o Cànoves, o a deu des de Granollers, Cardedeu o Vilamajor. Si deixeu el cotxe a l'aparcament del centre cívic de Samalús, us espera una més que agradable caminada d'una mitja hora entre pins, auledes, oliveres i romanins per un camí senyalitzat que puja fins allà on habito, a un turó a la muntanya del Montseny. Des de dalt, tinc una vista fantàstica, distingeixo molts dels cims de la serralada litoral fins al mar. I sobretot veig la vall. Des d'aquí puc mirar com les persones viatgen. Abans les veia caminant, a cavall, en burro o en carro. Ara les veig com es mouen per línies gravades al terra per on hi circulen trens, cotxes i camions. Les miro hipnotitzat imaginant que busca tota aquesta gent viatjant de nord a sud i de sud a nord. S'han mogut sempre, i sempre per la vall, als meus peus.

Fa molts anys vaig ser capital, però poc queda ja d'aquesta època gairebé del tot oblidada. D'allò fa més de dos mil anys. A mi venia gent de tota la mediterrània a comercialitzar amb el poble que hi vivia. Venien de lluny a comprar cereals, oli i el que més apreciaven, el millor vi. Vaig estar emmurallada amb murs de més de tres metres d'alt i vaig viure el meu període d'esplendor abans de l'arribada del romans. Ohhh el romans, com els odiava! A mi em van respectar, però van demolar i convertir en runes moltes de les ciutats veïnes i pròsperes com jo. Els romans però, van millorar els camins i van assegurar la vall, amb el que la gent que vivia dins els meus murs va anar marxant a terres més dòcils fins deixar-me completament. No només em van abandonar a

mi. També van deixar perdre els seus costums, la seva llengua i la seva escriptura. La van oblidar per sotmetre's i acceptar com a seus els costums, els déus i la llengua invasora. A mi em van deixar a la meua sort i vaig patir sola les inclemències del temps. Van créixer plantes entre esclertes i fissures, després els arbustos s'hi van arrelar per fer més profundes les ferides. Les gelades, la pluja, el vent i les arrels dels arbres van enderrocar els murs i les cases. Els meus únics habitants eren els senglars, conills i talps que aprofitant l'absència humana van fer seva la ciutat. Els meus carrers van cobrir-se de mantos de runes i sorra que em van abrigar durant la son de mil·lennis. Em vaig adormir camuflada entre arbres i fullam, amagada i protegida per la meua mare, la muntanya del Montseny. De tant en tant algú em trepitjava, carboners i pastors, però eren només de pas. Venien i marxaven.

Ui! Perdoneu-me. M'oblidava de donar-vos la bona nova! I us la dic amb la boca ben grossa: M'he despertat! Després de milers d'anys adormida, uns quants arqueòlegs han estat treballant en mi. M'han mirat amb bons ulls i han profunditzat prou dins el llençol de terres i enderrocats com per adonar-se de l'abast de la meua antiga grandesa. Han limitat el perímetre de la muralla, i han quedat sorpresos pel contorn i pel gruix de les torres. Diuen que tenen feina per molts anys. De tant en tant ve un grup de joves i excaven una mica. Han habilitat un camí perquè pugui ser visitada i així les persones d'avui puguin imaginar-se com vivia la gent en el meu temps d'esplendor. Potser més endavant se'm valorarà més a tota la Laietània i em tindran més en compte en els seus llibres d'història. També m'agradaria que algú em tornés a parlar en la meua llengua, sí, en la llengua que parlava i escrivia la gent abans de l'invasió dels maleïts romans, tot i que malauradament només se sap d'ella el que està escrit en les monedes, en la ceràmica i en les pedres que els arqueòlegs van trobant. És tot el que queda del meu passat: monedes, ceràmica i pedra, molta pedra.